

gjeringen en Myndighed til i saadanne Tilfælde at dispensere fra Paragrafens Bestemmelser.

Af den Fortrinsret, som andre Kreditorer have fremfor Fattigvæsenet, maa formentlig ligeledes følge, at den Registreringsret, som efter Lovforslagets § 39 overensstemmende med Kommissionens Forslag er tillagt Fattigvæsenet, ikke kan medføre nogen egentlig Panteret, men kun kan have den Virkning at forhindre, at de af Eieren senere foretagne vilkaarlige Dispositioner over det Registrerede erholde Retsgylighed i Forhold til Fattigvæsenet. I Henhold hertil er Kommissionens Forslag forandret, hvorhos man med Hensyn til, at det meget vel kan indtræffe, at Trængende eie fast Eiendom, har fundet det fornødent at tilføie en Bestemmelse om, at der i saa Fald ved Registreringsforretningens Thinglæsning for den faste Eiendoms Vedkommende bliver at forholde efter de for Thinglæsningen af villiesbestemt Underpant i faste Eiendomme gjældende Regler.

Det af Kommissionen gjorte Forslag om, at den Trængende, der har erholdt Understøttelse af det offentlige Fattigvæsen, skal af dette kunne forlanges umyndiggjort, har forekommet Ministeriet at være en mod den Paagjældende saa haard Foranstaltning, at den ikkun vilde kunne hjemles ved en tvingende Nødvendighed, der imidlertid efter den Myndighed, som iøvrigt er tillagt Fattigvæsenet med Hensyn til den Trængendes Person og hans Formuesrettigheder, ikke kan erkjendes at være tilstede. Man har derfor ikke fundet tilstrækkelig Foie til at tage Forslaget tilfølg.

Med Hensyn til ydet Fattigunderstøttelses Indvirkning paa Retten til at indgaa Ægteskab har man i Lovforslagets § 43 troet ikke at burde tillægge Sygehjælp den Virkning, at den skulde medføre Nødvendigheden af Forsørgelseskommunens Samtykke til Ægteskabets Indgaaelse, hvorhos man til denne § har føiet en Bestemmelse, der sigter til at indføre Gjensidighed i Forholdet til Udlandet for de Staters Vedkommende, hvor det kræves, at Udlændinge for at kunne indgaa Ægteskab maa være forsynede med Hjemstedsbeviser fra vedkommende Forsørgelseskommune i deres Hjemstavn.

Tillæg A. Ordentl. Samling 1872.

Under den nuværende Lovgivning vil den geistlige eller verdslige Dyrighed, der har fuldbyrdet et Ægteskab mod Bestemmelserne i Forordningen af 30te April 1824 § 3 Nr. 10, jfr. Lov af 29de December 1857 ved Dom kunne blive tilpligtet at erstatte Fattigvæsenet samtlige Omkostninger ved den paagjældende Families Forsørgelse. Dette Resultat, der ikke kan begrundes i Forholdets Bestaaenhed, har man troet at burde forebygges ved i Lovforslagets § 43 at optage en Bestemmelse om, at den Embedsmand, der forser sig imod det i Paragrafen Foreskrevne, ifalder Bøder.

Til Kapitel V.

Man har ved de i dette Kapitel giivne Regler om Forholdet mellem Kommunerne med Hensyn til Fattigunderstøttelsens Udredelse, Tilbagebetaling m. v. med de nedenansførte enkelte Afgørelser fulgt Kommissionens Forslag, som i det Hele findes velgrundede.

I § 44 har man anset det nødvendigt at fastsætte, at der forinden Fattighjælp tildeles, skal optages en skriftlig Afhøring over den Fattige, der skal indeholde saadanne Oplysninger, som det er af Bigtighed strax at bringe tilstede til Brug ved Afgjørelsen af de Spørgsmaal, der maatte blive reiste om, af hvilken Kommune Understøttelsen skal afholdes, samt om Omfanget af dennes Refusionspligt. Mangelen af en saadan Afhøring vil medføre, at den giivne Understøttelse ikke i Forhold til andre Kommuner kan anses som Fattighjælp, se § 45 i Begyndelsen.

I § 45 har man troet ikke at burde optage Grundserne for Størrelsen af den Erstatning, der kan fordres tilbagebetalt, i selve Lovforslaget; det er derimod i sen foreskrevet, at de paagjældende Beløb skulle fastsættes ved en fra Indenrigsministeren i dette Diemed udgaaet almindelig Bestemmelse, ved hvilken Fremgangsmaade det vil blive muligt at tage det fornødne Hensyn til de veksende Priser paa Livsforbrødenheder, medens det i modsat Fald, naar den foreskrevne Begrænsning ikke længer kunde anses passende, vilde blive nødvendigt at udvirke en ny Lov om dette Forhold, naar